

Serdecznie zapraszamy do przeczytania krótkiego wywiadu przeprowadzonego z Panią NATALIĄ BAUT – mamą Maćka, który urodził się z wrodzoną wadą serca. Chłopiec od kilku lat uczęszcza do naszej poradni na zajęcia wczesnego wspomagania rozwoju. Jaki jest Maciuś? To wspaniały, wiecznie uśmiechnięty i żywiołowy chłopiec, który w swoim króciutkim życiu przeszedł już bardzo wiele, w tym trzy operacje na otwartym sercu. Więcej o nim opowie jego mama w poniższej rozmowie:

1. Pierwsza myśl jaka się pojawiła gdy usłyszała Pani diagnozę dziecka?

Natalia Baut: Szczerze mówiąc to byłam przerażona. Miałam milion myśli.. co dalej... czy on to przeżyje... bardzo szybko musiałam otrzeźwieć i zaczęłam szukać pomocy... osób które są w podobnej sytuacji...

2. Jak wygląda Wasz powszedni dzień?

N.B.: Nasze dni są przepięknie zajęte. Rano pobudka, śniadanie, leki, zajęcia w poradniach, obiad, leki, kolejne zajęcia, kolacja, leki. W międzyczasie jeszcze dochodzą zajęcia z perkusji i wizyty u psychoterapeuty. Dodatkowo dochodzi trzykrotne badanie ciśnienia i saturacji.

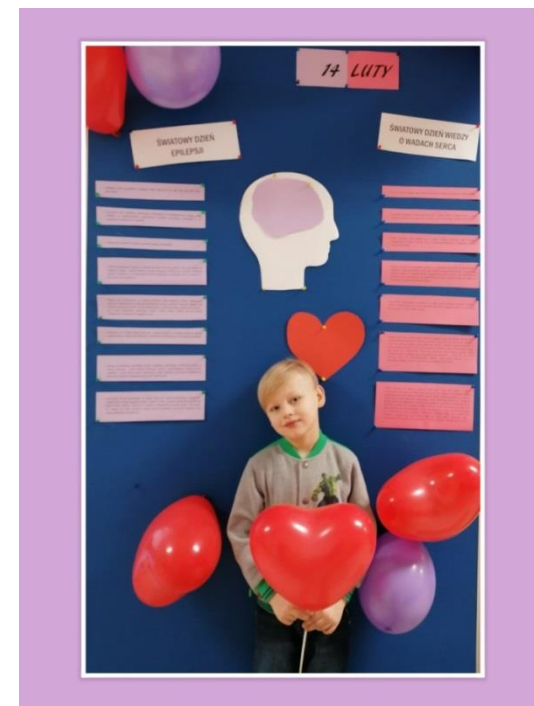
3. Czy w tej sytuacji znajduje Pani chwilę dla siebie?

N.B.: Muszę, bo bym zwariowała (uśmiech) . Mąż mi dużo pomaga.

4. Na jakie przeszkody natrafiacie?

N.B.: Na brak empatii u ludzi. Brak zrozumienia. Teksty w stylu... „Ale on nie wygląda na chorego” doprowadzają mnie do szaleństwa!!! Ludzie nie potrafią zrozumieć, że Maciek ma obniżoną odporność – dla niego najmniejszy katar może zakończyć się szpitalem i podłączeniem do tlenu. Catkowity brak zrozumienia, że on nie ma wcale odporności. Maciek łapie każdą infekcję od razu – a oni chodzą i kichają wszędzie gdzie popadnie. Wszyscy myślą, że wada serca jest jak złamana noga... zrobią operacje i po problemie. Wada serca – tym bardziej tak poważna jak Maćka – jest wyrokiem. Nikt nie jest w stanie określić ile takie dziecko będzie żyło... Nikt nie pomyśli nawet z iloma problemami musimy

się zmierzyć. Każda operacja zostawia za sobą nieodwracalne skutki. Niedotlenienia, udary, problemy jelitowe i wiele wiele innych. Maciek oprócz wizyt u kardiologa musi zmierzyć się jeszcze ze stanem po wylewie wewnątrzczaszkowym, zwiększonym napięciem mięśniowym, uszkodzeniem wzroku, zaburzeniami integracji sensorycznej i społecznej. Z czasem wyszło ze maty ma autyzm, zespół Aspergera – który dodatkowo utrudnia mu funkcjonowanie. Ale pomimo to wszystko nigdy nie traci pogody ducha.

5. Jakie sytuacje w dniu codziennym Panią irytują/ na które inne osoby mogą nawet nie zwrócić uwagi?

N.B.: Słowa: „Nie martw się”. Nienawidzę ich! Jak można tak powiedzieć do matki której dziecko umiera. Mój syn narodził się 4 razy w swoim krótkim życiu. Raz normalnie. I trzykrotnie podczas operacji. Każdej na otwartym sercu. Irytują mnie sytuacje bardzo zwykłe...np. wizyty u lekarza pediatry. Maciek ze względu na obciążenie powinien być przyjmowany bez kolejki, a ja zawsze słyszę: „O już się wciśka, ciekawe co mu jest, nie wygląda na chorego”. Ocenianie po jego zachowaniu: „Co za dziecko, niegrzeczne” – nikt nie pomyśli że on ma problemy, uszkodzony mózg-bo przecież nie widać. Denerwuje mnie również porównywanie go do innych dzieci – wręcz doprowadza mnie to do szału: „Ale mój syn w jego wieku...” i tutaj włącza mi się już mega agresor. Maciek jest inny – wyjątkowy. On wszystko robi we własnym tempie. A ja jestem z niego dumna.

6. Czego Panią nauczyła obecna sytuacja?

N.B.: Ludzie dbają i myślą tylko o sobie. Cierpienia innych ich nie interesują. Nauczyłam się pomagać innym wbrew wszystkiemu. Chcę żeby ludzie zrozumieli że potrzebujemy siebie nawzajem. Jeśli będziemy sobie pomagać to życie będzie dużo łatwiejsze .

7.0 czym Pani marzy?

N.B.: Ja mam tylko jedno marzenie – żeby ktoś bardzo mądry wymyślił jak pomóc takim dzieciom jak Maciek. Żeby nam – rodzicom dać nadzieję. Żebym wiedziata ze będzie mógł żyć normalnie. Że po mojej śmierci będzie bezpieczny.

Bardzo dziękuję Pani za szczerą rozmowę, która pomogła nam zrozumieć Waszą historię. Na codzień mierzycie się z wieloma wyzwaniem wynikającymi z choroby syna. Życzę Wam, żeby było ich jak najmniej. Wierzę również, że świadomość i zrozumienie będzie stale wzrastać w naszym społeczeństwie co pozytywnie wpłynie na funkcjonowanie każdego z nas.

Rozmowę przeprowadziła Hanna Rychlik.